

Απέναντι σε όσους «καλοθελητές» ανησυχούν για το «κεφαλοκλείδωμα» του κεφαλαίου και κατηγορούν την ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ ότι έχει μεταβληθεί από δύναμη ανατροπής σε δύναμη προσαρμογής, ο Αλ. Τσίπρας απαντάει ότι αυτοί που σήμερα ανατρέπονται είναι «οι νομιμοποιητικοί μύθοι του νεοφιλελευθερισμού», κάτω από το βάρος των επιπτώσεων των μνημονίων. Η απάντηση αυτή δόθηκε στην συζήτηση που οργάνωσε το tnxs (Στ. Κούλογλου) για την «παραγωγική ανασυγκρότηση» όπου εκτός από τον Αλ.Τσίπρα βασικός ομιλητής - συζητητής

ήταν και ο πρόεδρος του ΣΕΒ Δ. Δασκαλόπουλος.

Το μνημόνιο, λοιπόν, και οι επιπτώσεις του φέρνουν πιο κοντά τις τάξεις αλλά και διάφορες κοινωνικές - πολιτικές -οικονομικές δυνάμεις μέσα και έξω από την χώρα. Δημιουργούν συνθήκες όπου μπορούν να γίνουν ευρύτατες συνεργασίες που δεν αφορούν μόνο την «οικονομική, κοινωνική και περιβαλλοντική ανασυγκρότηση» αλλά επεκτείνονται από το ζήτημα του χρέους μέχρι την αμυντική πολιτική της χώρας, με κυβέρνηση της αριστεράς και από τις διεθνείς σχέσεις με τους ισχυρούς της Ευρώπης μέχρι τις πολιτικές συμμαχίες στο εσωτερικό. Στην βάση της η αντίληψη αυτή αποτελεί μία επανάληψη αλλά και παραπέρα εξειδίκευση της αντίληψης της ρεφορμιστικής αριστεράς και μέρους της «αριστερής» σοσιαλδημοκρατίας για την επιστροφή στην «κανονικότητα» του καπιταλιστικού συστήματος με «θετικό κοινωνικό άθροισμα» και «ισότιμες διεθνείς σχέσεις σε έναν πολυκεντρικό κόσμο». Η οικονομική κρίση του συστήματος και οι επιπτώσεις της θεωρούνται από αυτές τις αντιλήψεις ως αποτέλεσμα της κυριαρχίας των νεοφιλελεύθερων πολιτικών και οικονομικών δυνάμεων του καπιταλισμού. Αυτές οι δυνάμεις, οι ακραίες και άφρονες, που έβαζαν τους ανθρώπους κάτω από τα κέρδη, βασικός νομιμοποιητικός μύθος του νεοφιλελευθερισμού, έχουν και την ευθύνη για την σημερινή εξέλιξη στην χώρα, στην Ευρώπη, στον κόσμο ολόκληρο. Η σημερινή όμως εξέλιξη της κατάστασης μπορεί να κάνει ακόμα και την Μέρκελ «πραγματίστρια», το χρέος «νόμιμο», τον Δ. Δασκαλόπουλο του ΣΕΒ «δημιουργική και παραγωγική Ελλάδα», τον Κώστα Γρίβα ή «Στρατηλάτη» μέλος της επιτροπής του αμυντικού προγράμματος του κόμματος, τον Βουδούρη και τον Καρυπίδη υποψήφιους περιφερειάρχες. Όσο για τις φωνές μέσα στο κόμμα που αντιδρούν σε αυτή την μεταστροφή, η απάντηση της ηγεσίας είναι « μπροστά στις κάλπες σιωπητήριο» γιατί αλλιώς θα «γίνουμε ακόμα ένα ΚΚΕ». Έτσι ανατρέπονται οι μύθοι...

Το αυθεντικό σχέδιο Β το έχει η ...Μέρκελ

«Για αυτό υπάρχει στο Βερολίνο ήδη τώρα ένα «Σχέδιο Β» για την περίπτωση που ο ΣΥΡΙΖΑ γίνει κυβέρνηση. Θα υπάρξουν διαπραγματεύσεις για ένα κούρεμα χρέους, για αυτό είμαι απολύτως βέβαιος. Με σκληρές διαπραγματεύσεις θα καταλήξουμε σε μια λύση, η οποία θα έχει διάρκεια και θα είναι εν πολλοίς δίκαιη. Διότι η Ελλάδα δεν θα μπορέσει αλλιώς ποτέ να πληρώσει τα χρέη της, τόση ανάπτυξη δεν μπορεί να υπάρξει.»

Έτσι απαντάει ο Αλ. Τσίπρας σε συνέντευξή του στην γερμανική εφημερίδα Sueddeutsche Zeitung στην ερώτηση «τι θα κάνετε εάν η Γερμανία δεν δεχθεί ένα τέτοιο κούρεμα χρέους». Δεν δημιουργεί έκπληξη η βεβαιότητα του Αλ. Τσίπρα για τις διαπραγματεύσεις για ένα κούρεμα του χρέους , έτσι ή αλλιώς μία τέτοια διαδικασία έχει ήδη ανοίξει από τις ίδιες τις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις τόσο των ΗΠΑ μέσω ΔΝΤ όσο της ΕΕ και της Γερμανίας. Αυτό βέβαια δεν σημαίνει ότι έχουν συναποφασίσει οι ιμπεριαλιστικές δυνάμεις το ποιος και πόσα θα πληρώσει για το κούρεμα και αυτό αποτελεί ένα από τα πεδία αντιπαράθεσης και ανταγωνισμού των δυνάμεων αυτών. Η βεβαιότητα του Αλ. Τσίπρα ότι θα υπάρχει «λύση» με «διάρκεια» και κυρίως «δίκαιη» (!)

Δεν θεωρούμε ότι στηρίζεται μόνο στην στήριξη που υπολογίζει να βρει η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ από το ΔΝΤ και τις ΗΠΑ σε αυτό του το «αίτημα» αλλά κυρίως στο ότι έχει ήδη «λειανθεί» το έδαφος για να αποδώσουν οι «σκληρές διαπραγματεύσεις» με το Βερολίνο. Πέραν όλων των άλλων, η αποδοχή της «νομιμότητας» του συντριπτικά μεγαλύτερου μέρους του χρέους (δηλώσεις Σταθάκη - Μηλιού) αποτελεί ένα σημαντικό σημείο εκκίνησης των διαπραγματεύσεων. Εξάλλου, όπως υποστηρίζει ο Αλ. Τσίπρας στην ίδια συνέντευξη, «η κυρία Μέρκελ είναι πραγματίστρια πολιτικός, που δεν θα διακινδυνεύσει να συνδεθεί το όνομά της στην ιστορία με την διάλυση της Ευρωζώνης μόνο και μόνο για αποδείξει την σκληρότητά της απέναντι σε μια κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ». Τόσο πολύ έχει πεισθεί μάλιστα για τον «πραγματισμό» της Μέρκελ που θεωρεί ότι «Αυτό που μας δημιουργεί περισσότερη ανησυχία από ό,τι οι Ευρωπαίοι εταίροι μας, είναι η πολιτική ελίτ στην Ελλάδα. Το κατεστημένο που κυβερνάει τη χώρα εδώ και περισσότερο από είκοσι χρόνια. Η ολιγαρχία του πλούτου και της διαφθοράς. Αυτή θα μπορούσε να αποφασίσει, σε περίπτωση νίκης του ΣΥΡΙΖΑ, να αφήσει πίσω καμμένη γη.» Δεν θεωρούμε ότι η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ δεν «ξέρει πού πατά και πού πηγαίνει», ο συμφιλιωτισμός που οικοδομεί με τις ιμπεριαλιστικές δυνάμεις πιστεύει ότι αποτελεί την βασική προϋπόθεση χωρίς την οποία δεν μπορεί να σχεδιάζει την ανάληψη της κυβερνητικής διαχείρισης. Και δείχνει διάθεση να προχωρήσει σε ακόμα πιο «ρεαλιστικές» προσεγγίσεις με την αναφορά τόσο στην συμφωνία του Λονδίνου του 1953 για την διαγραφή του γερμανικού χρέους μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, όσο και στο περιβόητο «ευρωπαϊκό new deal» για την χρηματοδότηση της ανάκαμψης. Η επιστροφή στην «κανονικότητα» του συστήματος, που λέγαμε παραπάνω. Με προτάσεις και αναφορές σε κορυφαίες στιγμές, μέσα από τις οποίες το σύστημα συμφωνούσε τους όρους για να βγει όχι από μία κρίση αναπαραγωγής του αλλά να αντιμετωπίσει τον κίνδυνο της ανατροπής του. Και αυτές οι πρωτοβουλίες των Αμερικάνων και Ευρωπαίων ιμπεριαλιστών αποτελούν τον «οδικό χάρτη», σήμερα, μίας «δύναμης ανατροπής» όπως ο ΣΥΡΙΖΑ, αφού «ανατρέπονται οι νομιμοποιητικοί μύθοι του νεοφιλελευθερισμού» και μπαίνουμε σε έναν ενάρετο κύκλο συμφωνιών και συνεννόησης για το «κοινό καλό». Το πώς η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ θέλει να παρουσιάσει τις επιθυμίες της για την στάση των ιμπεριαλιστικών δυνάμεων σαν πραγματικότητα είναι δικό της πρόβλημα. Το πώς εξελίσσονται όμως τα πράγματα στον κόσμο και την χώρα σε βάρος των λαών και των εξαρτημένων χωρών από την βάρβαρη ιμπεριαλιστική πολιτική, μας δίνουν μόνο μία ιδέα τα σοβαρά γεγονότα στην Ουκρανία και την Βενεζουέλα. Και δεν είναι στις χώρες αυτές μόνο οι πολιτικές ελίτ μαζί με την ολιγαρχία του πλούτου και της διαφθοράς που «ανάβουν φωτιές», είναι οι ιμπεριαλιστικές δυνάμεις που σχεδιάζουν, αποφασίζουν και υλοποιούν, για τα δικά τους συμφέροντα, αντιδραστικές εξελίξεις, επικίνδυνες για τα συμφέροντα των λαών.

Η απειλή για τους κεφαλαιοκράτες

«Ο ΣΥΡΙΖΑ δεν είναι δύναμη διχασμού αλλά ενότητας. Είναι η δύναμη που αναλαμβάνει την ευθύνη για τη κοινωνική σωτηρία και τη παραγωγική ανασυγκρότηση της ελληνικής οικονομίας. Δεν είναι απειλή, όπως κάποιος τον παρουσιάζουν. Είναι η τελευταία ελπίδα για το λαό και τον τόπο» λέει ο Αλ. Τσίπρας στην ομιλία-συζήτηση με τον πρόεδρο του ΣΕΒ Δ. Δασκαλόπουλο. Ενότητα, λοιπόν, των «παραγωγικών δυνάμεων», του κεφαλαίου και της εργατικής τάξης για να έρθει η σωτηρία και η παραγωγική ανασυγκρότηση. Προφανώς και μία τέτοια κατεύθυνση δεν αποτελεί απειλή για την κεφαλαιοκρατική τάξη της χώρας αλλά και γενικότερα για το ξένο και ντόπιο κεφάλαιο. Η προσπάθεια της ηγεσίας του ΣΥΡΙΖΑ να πείσει το κεφάλαιο ότι μπορούν από κοινού η «αριστερή κυβέρνηση» και «οι παραγωγικοί φορείς» να προωθήσουν την κοινωνική και παραγωγική ανασυγκρότηση χωρίς «διχασμούς» δεν γίνεται στον αέρα αλλά έχει «σχέδιο» και κυρίως συγκεκριμένη βάση συμφωνίας.

«Απευθύνομαι, λοιπόν, στον παραγωγικό κόσμο της χώρας και του υπενθυμίζω: Εμείς είμαστε ξεκάθαροι στις θέσεις μας και στις σχέσεις μας. Θέλουμε να αποτρέψουμε την προοπτική του να γίνει η Ελλάδα μια φθηνή χώρα αναψυχής για το βορρά, γιατί αυτό είναι το μέλλον που μας επιφυλάσσουν. Με όλο τον ευρωπαϊκό Νότο, μια ζώνη φθηνά αμειβόμενης και επισφαλούς εργασίας, στο πλαίσιο της βίαιης αναδιοργάνωσης του ευρωπαϊκού καταμερισμού εργασίας που επιχειρεί ο πολιτικά κυρίαρχος

νεοφιλελευθερισμός». Περισσότερο σαφής δεν θα μπορούσε να γίνει ο Αλ. Τσίπρας προς τον ΣΕΒ και το κεφάλαιο συνολικά, η «φθηνή χώρα αναψυχής» δεν προσφέρεται για κερδοφορία στο μεγαλύτερο μέρος της ντόπιας κεφαλαιοκρατίας και η θέση της θα υποβαθμιστεί σημαντικά στα πλαίσια του «ευρωπαϊκού καταμερισμού εργασίας». Επισείοντας την απειλή για την θέση που επιφυλάσσουν τα ευρωπαϊκά και άλλα μονοπώλια στο ντόπιο κεφάλαιο, κάτι που ήδη το είδαμε και στην περίπτωση των ντόπιων φαρμακοβιομηχάνων, ο Αλ. Τσίπρας ζητάει «παραγωγικές επενδύσεις με σταθερές και αξιοπρεπώς αμειβόμενες θέσεις εργασίας και εργασιακό περιβάλλον σεβασμού του εργαζόμενου ως παραγωγικού συντελεστή και ως ανθρώπου».

«Ζητάμε, δηλαδή, από τη δημιουργική και παραγωγική Ελλάδα να μπει μπροστά. Να συμβάλει στην ανασυγκρότηση αυτού του τόπου από τα συντρίμμια των Μνημονίων». Ποιος είπε ότι δεν μπορούμε να ζήσουμε στην χώρα αυτή ξανά ιστορικές στιγμές ταξικής συνεργασίας και «συναντίληψης» για την ανάπτυξη, την ανταγωνιστικότητα, το «θετικό κοινωνικό άθροισμα», έξω και μακριά από ανταγωνιστικές ταξικές αντιθέσεις και την «διχαστική» ταξική πάλη; Εξάλλου το κεφάλαιο δεν πρέπει να φοβάται από τους «αξιοπρεπείς μισθούς» που επαγγέλλεται ο ΣΥΡΙΖΑ, καθώς «Μόνον τον πρώτο χρόνο, η αύξηση του κατώτατου μισθού θα αυξήσει την εγχώρια ζήτηση κατά 0,75%. Θα αυξήσει, επίσης, το ΑΕΠ κατά 0,5%, ενώ θα δημιουργήσει 7.500 νέες θέσεις εργασίας». Και για να μην μείνει καμία αμφιβολία περί τίνος πράγματι μιλάει ο Αλ. Τσίπρας ξεκαθαρίζει ότι η «αναδιανομή εισοδήματος στα πιο ευάλωτα κοινωνικά στρώματα που πλήττονται από την ανθρωπιστική κρίση» θα έχει αποτελέσματα, καθώς «η ροπή προς κατανάλωση στα στρώματα αυτά είναι υψηλή, επειδή έχουν να καλύψουν πιεστικές, βασικές ανάγκες αξιοπρεπούς διαβίωσης». Έτσι λοιπόν η «αύξηση της ζήτησης» μπορεί να λειτουργήσει υπερταξικά και για να αντιμετωπίσει την «ανθρωπιστική κρίση» αλλά και να ενισχύσει τον τζίρο των επιχειρήσεων και προφανώς την κερδοφορία τους.

Έχει όμως αξία να δούμε πώς ο πρόεδρος του ΣΕΒ Δ. Δασκαλόπουλος αντιλαμβάνεται την περίοδο: «Οι δογματικές αντιπαραθέσεις του πρόσφατου παρελθόντος σαρώθηκαν από το τσουνάμι της παγκόσμιας κρίσης. Είναι κενές περιεχομένου σήμερα. Η τυφλή πίστη στην προστασία του κράτους ή στην ελευθερία της αγοράς έχει αντικατασταθεί από την πικρή αναγνώριση ότι και οι κυβερνήσεις και οι αγορές κάνουν λάθη. Κάνουν λάθη επειδή υπάρχουν ανίκανοι πολιτικοί, άπληστοι τραπεζίτες, αρπακτικοί επιχειρηματίες –όπως υπάρχουν και ψηφοφόροι στρεβλής αντίληψης. Κάνουν λάθη επειδή ο κόσμος μας είναι περίπλοκος και απρόβλεπτος, και κανένας μηχανισμός λήψης αποφάσεων δεν έχει το χάρισμα του αλάθητου. Η Ελλάδα έχει κάνει λάθη. Σημασία έχει να μην τα επαναλάβουμε. Σίγουρα θα κάνουμε και νέα λάθη, αλλά σημασία έχει να επιλέξουμε τον σωστό δρόμο». Να λοιπόν που και ο εκπρόσωπος του κεφαλαίου αναγνωρίζει την «ανατροπή των νομιμοποιητικών μύθων του νεοφιλελευθερισμού» και είναι έτοιμος για τον «σωστό δρόμο» που όμως κορωνίδα του θα αποτελεί το αξίωμα ότι «θα πρέπει να αποδεχτούμε ότι, για μια περίοδο, θα παραμείνουμε στο χαμηλότερο επίπεδο ζωής που μας επέβαλε η κρίση και η διαχείρισή της. Κι ότι θα καταναλώνουμε λιγότερα προκειμένου να επενδύσουμε περισσότερα» διαμηνύει ο Δασκαλόπουλος για να ξεκαθαρίσει και αυτός την θέση του. Είναι φανερό ότι εδώ βρισκόμαστε απέναντι σε ανοικτές διαπραγματεύσεις της ηγεσίας του ΣΥΡΙΖΑ με το κεφάλαιο για το πόσο θα είναι το «χαμηλότερο επίπεδο ζωής» του εργαζόμενου λαού που και την «ανθρωπιστική κρίση» να αντιμετωπίζει αλλά και να εξασφαλίζει την δυνατότητα «επενδύσεων» για το κεφάλαιο.

Ανεξάρτητα από την «κατανόηση» που δείχνουν μερίδες του ντόπιου κεφαλαίου στο «εθνικό σχέδιο» της ηγεσίας του ΣΥΡΙΖΑ, η εργατική τάξη και ο λαός βιώνουν μία ολομέτωπη επίθεση που έχει μετατρέψει σε ερείπια δικαιώματα και κατακτήσεις πολλών δεκαετιών. Η επίθεση αυτή φέρνει αποτελέσματα για το ξένο και ντόπιο κεφάλαιο συνολικά που καταμετρούνται στα «πλεονάσματα» και στους «οικονομικούς δείκτες», κυρίως όμως καταμετρούνται στις σχέσεις κυριαρχίας μέσα στους χώρους δουλειάς που αποτυπώνουν την χειροτέρευση των ταξικών συσχετισμών σε βάρος του εργαζόμενου λαού, σε όλα τα επίπεδα.

Διεύρυνση των συμμαχιών και εσωτερικές αντιδράσεις

Η επίτευξη του στόχου της κυβερνητικής διαχείρισης στα πλαίσια του υπάρχοντος συστήματος δημιουργεί αναγκαστικές «υποχρεώσεις» για διεύρυνση των συμμαχιών, κάτι που επαναλαμβάνουν μόνιμα και σταθερά όλα τα βασικά στελέχη της ηγετικής ομάδας στον ΣΥΡΙΖΑ. Στα πλαίσια αυτά, και οι επιλογές των υποψηφιοτήτων για τις περιφέρειες και ειδικότερα των Βουδούρη και Καρυπίδη προκάλεσαν έντονες αντιδράσεις στο εσωτερικό του είτε για το «ποιόν» των υποψηφιοτήτων, είτε για την διαδικασία που επιλέχτηκαν αυτοί και οι υπόλοιποι. Η διαδικασία της διεύρυνσης αυτής δεν σταματά όμως στις παραπάνω περιπτώσεις αλλά επεκτείνεται όπως στην περίπτωση του Κώστα Γρίβα ή «Στρατηλάτη», ψευδώνυμο που χρησιμοποιούσε στην αρθρογραφία του για «αμυντικά θέματα» και «γεωστρατηγικές αναλύσεις». Ο Κ. Γρίβας εμφανίστηκε σαν εισηγητής και μέλος της επιτροπής του ΣΥΡΙΖΑ που συνέταξε τις θέσεις του για τα «αμυντικά θέματα» ως «δρ γεωπολιτικής», τίτλο που απέκτησε σαν «απόφοιτος προγράμματος υποτροφιών Fullbright (2006) για την πολιτική εθνικής ασφάλειας των ΗΠΑ. Το συγκεκριμένο πρόγραμμα (“2006 Program on U.S. National Security Policymaking in a Post 9/11 World”) περιλάμβανε υπερενατακτική διδασκαλία αντικειμένων σχετικών με θέματα γεωστρατηγικής, άμυνας και ασφάλειας των ΗΠΑ και διήρκεσε έξι εβδομάδες. Συμμετείχαν 18 αναγνωρισμένοι ειδικοί σε θέματα γεωπολιτικής ανάλυσης, άμυνας και ασφάλειας από διάφορες χώρες του κόσμου και η επιλογή έγινε από το Στέιτ Ντιπάρτμεντ, το οποίο επιβλέπει το πρόγραμμα» όπως ο ίδιος δηλώνει στο βιογραφικό του. Και όπως αποκαλύπτεται στην «Εφημερίδα των Συντακτών», πριν τον επιλέξει το Στέιτ Ντιπάρτμεντ, ο Κ. Γρίβας ήταν διαπιστευμένος δημοσιογράφος στο υπουργείο Εθνικής Άμυνας (1996-2004) και αρθρογράφος σε διάφορα ειδικά περιοδικά («Στρατηγική», «Διπλωματία») καθώς και στην εφημερίδα «Βραδυνή της Κυριακής», με το ψευδώνυμο Λ. Κ. Στρατηλάτης. Συμμετείχε σε πολλά «κλειστά workshop» για θέματα ασφάλειας, άμυνας και τρομοκρατίας με πρέσβεις πολλών χωρών και ήταν επισκέπτης καθηγητής στην Σχολή Εθνικής Ασφάλειας από το 2003 και στη Σχολή Εθνικής Άμυνας του υπουργείου Άμυνας από το 2006.

Αν στην περίπτωση του Καρυπίδη η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ δήλωσε «λάθος πληροφόρηση», δεν νομίζουμε ότι θα δηλώσει το ίδιο και για την περίπτωση Γρίβα, η απαραίτητη διεύρυνση μπορεί να περιλαμβάνει και πατενταρισμένους αντικομμουνιστές. Εξάλλου και οι εισηγήσεις των υπόλοιπων υπευθύνων του «αμυντικού προγράμματος» του κόμματος, ούτε σαν «ιδέα» δεν θέτουν ζήτημα αποχώρησης από το ΝΑΤΟ ή οτιδήποτε άλλο θα έβαζε σε κίνδυνο τους γενικότερους όρους εξάρτησης αλλά και τους ειδικούς όρους συγκρότησης του στρατού σαν κομμάτι του «σκληρού πυρήνα» του αστικού κράτους.

Όσον αφορά τις αντιδράσεις που έχουν εκδηλωθεί στο εσωτερικό του ΣΥΡΙΖΑ για την συνεχιζόμενη μεταστροφή του σε δεξιά κατεύθυνση, είναι καιρός τώρα που έχουμε την εκτίμηση ότι αυτό αποτελεί ένα σοβαρό πρόβλημα για την ηγεσία του. Και δεν αναφερόμαστε στο ζήτημα «άλλα λέει ο ένας και άλλα ο άλλος» αλλά στο πραγματικό «αγκάθι» που αποτελεί και ζήτημα γενικότερου προσανατολισμού και δημιουργεί απαγορευτικούς όρους για να ανοίξει το «πράσινο φως» από δυνάμεις του συστήματος μέσα και έξω από την χώρα στην πορεία προς την κυβερνητική διαχείριση. Η πρόσφατη αναφορά του Ν. Βούτση σε «όλους αυτούς που το 2010 στήριξαν τον Αλαβάνο» ενάντια στις τότε επιλογές της ηγεσίας για τον Μητρόπουλο σε συνδυασμό ότι «βρισκόμαστε σε εσωτερική αντιπαράθεση για τον προσανατολισμό της διεύρυνσης» αποτελεί ένα νέο σημαντικό στοιχείο ότι το ζήτημα αυτό ίσως να έχει φτάσει η ώρα να «λυθεί» με τον έναν ή τον άλλο τρόπο. Για αυτό και η ηγεσία «δεν συζητάει» καμία αλλαγή στην περίπτωση Βουδούρη, παρά τις αποφάσεις των τοπικών οργάνων, θέτοντας με τον τρόπο αυτό έναν ανοικτό εκβιασμό σε όσους αντιδρούν. Εκτιμώντας τις δυνάμεις που αντιδρούν στο εσωτερικό του ΣΥΡΙΖΑ, χωρίς να παραγνωρίζουμε έναν γενικότερο αγωνιστικό προσανατολισμό που έχουν, θεωρούμε ότι ο βασικός τους προσανατολισμός για μία «κυβερνώσα αριστερά» μαζί με ένα σύνολο άλλων λαθεμένων εκτιμήσεων και προσανατολισμών τους θα τους κρατήσει εγκλωβισμένους σε μία διαδικασία «εσωτερικής κριτικής» η οποία όσο θα ηττάται από την ηγετική ομάδα τόσο θα αφυδατώνεται και θα ενσωματώνεται στους κεντρικούς σχεδιασμούς.

Θα ζούμε με μύθους;

«Τρεις κάλπες» για να στηθεί η ...επόμενη μας λείει η ηγεσία του ΣΥΡΙΖΑ έχοντας κηρύξει προεκλογικό «σιωπητήριο» αγώνων μιας και το μοναδικό πεδίο που αναγνωρίζει σαν πεδίο σύγκρουσης για να νικήσει ο λαός είναι οι εκλογές. Οι εκλογικές και κυβερνητικές αυταπάτες μαζί με το πλεόνασμα-επίθεση της κυβέρνησης δημιουργούν συνθήκες αναμονής και αποπροσανατολισμού. Αυτές οι συνθήκες επιδρούν με την σειρά τους στους πραγματικούς πολιτικούς – ταξικούς συσχετισμούς που χειροτερεύουν ακόμα περισσότερο για την εργατική τάξη και τον λαό σε σημείο να φτάνουν εργάτες να εκβιάζονται για να υποστηρίξουν τα συμφέροντα των αφεντικών τους όπως στην περίπτωση των χαλυβουργών και την απεργία της ΠΟΕΜ.

Αυτή την εξέλιξη πρέπει να αποτρέψουμε σε αντιπαράθεση με τους κάθε είδους μύθους που σήμερα αποσυγκροτούν το εργατικό-λαϊκό κίνημα, του αποσπούν δυνάμεις, το οδηγούν στην υποταγή με τον ταξικό αντίπαλο και τον ιμπεριαλισμό.

Πηγή:kkemi.gr